

Славе Ђорђо Димоски

ВЕЧЕРА (ТАЈНА)

Тек касније, у Елеонској Гори
Кад приспеше од превише (сигурно)
Испијеног вина
За вечером је пала сумња

Хлеб који благослови
Не беше само његово тело – вино
Његова крв

Но откуд тада (сумња још траје)
Идеја о Јуди:

Предводник. Саботер. Профитер.
А тај невешти младић
Стоји над столом са дванаест празних столица
(Извори су нејасни и мутни)
И држи чашу у којој вино пламти

Од ње (од његове крви) да се напије
Још тај. И тај.

ЈЕРУСАЛИМСКИ МАГАРАЦ

Беше претежак товар за мене
Али га издржах до храма.

Потом се повукох у свој
Једноличан живот, привидно миран.

И славих га: клањах се
Светлости сваког новог дана.

Отуда га гледах са трновим венцем
И са крвавом браздом на челу.

И би, догоди се што се догоди
Али очигледно – мене заборави.

ЈУРОДИВ

Из луднице – земље
Долази кривоног
Сагорео у сопственом пламену
Опасан пређеним путевима
– Ветар свира у три рога

Тамо је где је сада
(светлост је тајна, у деловима плива)
Разговара са Псима који лају
Пије из Вирова са мокраћом и водом
(ох, вино)
Његова душа наставља у ветру
– Ветар свира у три рога
Ветар свира у три рога
– У близини ђаво тикве сади
Изгубио пут за лудницу – земљу
И сада стоји пред игленим ушима

МИРИС ОРИЈЕНТА

Истанбул, 2013.

ова мелодија ми је позната

испод колена јагње полаже
о чизме сечиво оштри

ова мелодија ми је позната

шикне крв под грлом
топли дах живота

ова мелодија ми је позната
о крзно сечиво брише
отворене очи васкрсавају

позната ми је – ова мелодија

ПОЉЕ, БОЈНО ПОЉЕ

слова из књига староставних
претворена у ситне паукове
муте небески свод.

ухваћен у мрежу
острвљено гуташ исконски озон

а доле?

међу словима си тузач камена
заглобљен у себе, упоран и стрпљив
преживљаваш ударац чекића:

најезда паукова-слова
прекривају устрептало поље.

бојно поље?

ПСАЛАМ

испод мојих очију
гледају друге очи
испод мога срца
куца друго срце

хваљена буди
гримизна моја
унутрашњости

под мојом кожом
рафинерија озона је
кроз моје вене алева
течеш уместо крви

хваљена буди
гримизна моја
унутрашњости

хваљена буди
моја празнино
и моја голотињо
мрежо моја
што ме ловиш

небески концу
између моје
и њене страсти
хваљен буди

РЕКОНСТРУКЦИЈА: ТИТАНИК

купујем последњу карту, улазим
у *Титаник*. унутра опор ваздух,
видик се губи, вода је мирна.
прогоне ме кошчата лица, празне
очне дупље, окамењени
скелети. ћуте. но, ја
се не узбуђујем – хрлим напред, читам
песме октавија паза.

СПОРЕДНИ ПУТ

научих да се враћам споредним путем,
да зазирем од живота, да
убрзавам и ломим срце. Одричем се
језика који мало обећава, који
се прави мртвим
далеко од млечног дана што се
множи: зелен, хладан, плав...
увек исти

СЛАВЕ ЂОРЂО ДИМОСКИ (1959), рођен је 1959. године у охридском селу Велестову. Завршио је филозофски факултет у Скопљу. Пише поезију, есејистику и преводи са словенских језика. Поезија му је превеђена на више од двадесет језика, а поједине његове књиге објављене су у Русији, Бугарској и Турској. Добитник је више македонских и међународних признања, међу којима су и награде *Браћа Миладинови*, *Струшких вечери поезије* и *Гран-џри Европe* за поезију. Аутор је већег броја књига, међу којима су и: *Гравуре*, *Пројекати*, *Хладни њорив*, *Последњи рукописи*, *Тамно место*, *Мерач речи* (поезија); *Модиљани* монографски есеј; *Боца у мору* (есеји) итд. Живи у Охриду.

С македонског превео и белешку о аутору сачинио
РАДОСЛАВ ВУЧКОВИЋ